

# Olympische opsmuk

**D**e 127ste Sessie van het Internationaal Olympisch Comité, de vergadering van zijn 104 individuele leden die dit weekend tot en met maandag plaatsvindt in Monaco, roept herinneringen op. 21 jaar geleden zaten we daar ook, toen voor de verkiezing van de olympische stad van 2000. Ik herinner mij een gesprek in de lobby van Hôtel de Paris met de Belgische ex-voorzitter Raoul Mollet.

De tachtiger Mollet was kranig maar was een beetje doof en toen hij mij uitlegde hoe het IOC werkte (hij bedoelde: niét werkte) wees hij naar de voorbij schrijdende IOC-leden en zei met een hele luide stem, het was haast schreeuwen: *“Regarde, mon grand. Tous ces cons. Er zijn er twintig die van de wereld weten, de rest is onwetend en/of dom.”* De leden haastten zich hoogst geeneerd naar hun limousines die af- en aanreden.

Mollet is dood en hij zou het met mij eens zijn: de IOC-leden zijn vandaag geen haar competentter als beheerders van de wereldsport dan hun voorgangers. Neem nu een van de laatste aanwinsten, de Nederlander Camiel Eurlings. Hij is de mooiste jongen van de olympische stal en geniet in het Château de Vidy inmiddels een stevige reputatie als hengst – al of niet terecht laten we graag in het midden. Eurlings werd gekozen boven elke andere Nederlandse naam, niet als kenner van topsport, want daar kent hij niks van, maar omdat hij naast zijn verleden als politicus ook als topman van Air France-KLM wel wat zakelijke expertise kon aanbrengen. Na goed een jaar moest hij daar alweer vertrekken en zo heeft het IOC nu – no pun intended – een steuntrekker-wielertoerist onder zijn leden.

Je mag die 104 IOC-leden de toekomst van de Olympische Spelen niet toevertrouwen, zoals men van plan is dit weekend. Dit is het meest universele sportevenement en nu gaan die 104 hoofdzakelijk wereldvreemde leden, komende uit alle windstreken van de aardbol, zich even buigen over een veertigpuntenprogramma dat de nieuwe voorzitter Thomas Bach hen gedeeltelijk door de strot wil duwen. Alleen omdat hij met alle geweld als de grote hervormer, de nieuwe De Coubertin, in het olympisch geschiedenisboek wil komen.

Moeten de Olympische Spelen en meer in het bijzonder het IOC een beetje dimmen? Dat zeker. Twee kandidaten om de winterspelen te organiseren is mager, maar dat ligt niet aan het product. Wel aan de verkopers en hun te gekke eisen. Maar moeten de Olympische Spelen hervormen? Wel neen. Moeten er nieuwe sporten op het programma? Ook niet.

In de olympische coulissen heeft men nu de mond vol van surfing (op golven of met de kite) want windsurfen, dat in 1992 op het programma kwam, is al weer veel te saai. Ook skateboarden en rotsklimmen zouden een kans maken, net als squash. Van wereldsporten gesproken. Waarom geen padel in plaats van squash? Nog beter: planking, of parkour, c.q. free running. Als je onnozelheden wil, ga dan toch vol gas.

Het IOC wil hervormen omdat het de jeugd niet meer bereikt. Dat kan kloppen, maar moet dat? En wat is jeugd? Het IOC verkoopt nog steeds de grootste en duurste sponsorpakketten (75 miljoen euro) van alle sporten of sportbonden en de kijkcijfers gaan niet bepaald achteruit, ook al omdat de Spelen vooral in de rijke landen door het oudere deel van de bevolking worden geconsumeerd. Wat is het bezwaar? Dat de Afrikaanse inlander van achttien niet geïnteresseerd is in de Spelen? Zolang hij geen Visa heeft, telt hij niet mee.

Let maar op, het zal meevallen met die hervormingen. De grootste verandering waar maandag overeenstemming zal worden over bereikt, is het permanent olympisch tv-kanaal. De rest is opsmuk. De sponsors kunnen op hun beide oren slapen: vier jaar televisie in plaats van twee keer zestien dagen.

**Wat is  
het bezwaar?  
Dat  
de Afrikaanse  
inlander van  
achttien niet  
geïnteresseerd  
is in de Spelen?  
Zolang hij geen  
Visa heeft,  
telt hij niet mee**